

De camino en Servas

2022 een nieuw jaar kondigde zich aan, hopelijk met minder beperkingen omwille van Covid. Terug op reis kunnen, nieuwe horizons verkennen, mensen ontmoeten !
Samen met velen zat ik erop te wachten.

In 2006 liep ik van Antwerpen naar Santiago De Compostella. Nu lagen mijn plannen om terug te gaan stappen te wachten op groen licht. De route, de camino Mozarabe, de via de la plata en en de camino Sanabres werden gedownload. De rugzak werd van de zolder gehaald gevuld en gewogen. Met het lidmaatschap van het Vlaams genootschap voor compostella op zak werd ik van een gewone sterveling getransformeerd tot pelgrim.

Ja ik zou weer alleen vertrekken en ik schuw dit niet. Ook wel beseffend dat deze route eenzamer, desolater zou zijn. Maar ook wetend dat ik waarschijnlijk nog andere pelgrims op mijn pad zou ontmoeten.

Ach, ik had zo'n mooie herinneringen aan mijn Servasgastgezinnen tijdens mijn fietstochten naar en in Scandinavië. Ik wou nu ook graag kennis maken met een Spaans servas gastgezin. Natuurlijk als pelgrim volg je een bepaalde route en is je actieradius beperkt. Mijn eerste pogingen om in Almeria, mijn vertrekplaats, een servasgast te vinden lukten niet. Mijn verzoek om in de buurt van Granada voor een contact werd pas 14 dagen na mijn bezoek aan de stad beantwoord. Maar ik had nog 2 hosts gevonden op de site van Servas.

Een echtpaar die een 40 km noordelijk van Cordoba woont. Ik zou mijn route een beetje moeten aanpassen. Ik breng hier het verslag van mijn bezoek dat ik neerschreef voor mijn thuisfront.

Een drietal dagen geleden stond er een onmogelijke tocht van 35km op het programma. Ik zag dit niet zitten, zeker niet met de rugzak van 12 kg. Maar de eigenaar van het hostel die het probleem kende stelde me met tekening en al gerust, er was een oplossing! In de volgende plaats kon ik afspraken maken dat een taxi mij halfweg zou oppikken en mij de volgende dag terug op het pad brengen.

Zo regelde de dame in de volgende herberg dan inderdaad mijn tochten voor de volgende 2 dagen.

Ik wou toch ook graag eens bij een Servasgastgezin verblijven en ik contacteerde Miguel die in de buurt van de route woonde.

Met een paar berichten over en weer wist ik dat ik meer dan welkom was om bij hen te verblijven en hij nam de transporten over. Dus werd ik heerlijk verwend in een Spaans Servasgastgezin, mijn rugzak van 12 kg werd er een van 1,2 kg . Ook vandaag werd mijn rugzak 21 km verder in het politiekantoor gedropt en stapte ik licht over de weg.

Miguel is verantwoordelijk voor het lokale bosbeheer. Hij heeft daar vorige lente de bluswerken moeten coördineren. Ik liep dus een stukje door zwart geblakerde bomen en struiken. Zijn partner Maria zorgt voor de vijf casa rural. Zij komt uit de streek van Cordoba en kent alles van olijven en olijfolie. Ze maakt zeep van olijfolie. Ik weet nu dus weer wat meer van de fauna en flora, olijven en de persingen. En ik mocht voor en na mijn staptocht het dagelijkse leven in Spanje meemaken.

Wat een feest bij deze eenvoudige, lieve mensen te gast te zijn. Ondanks onze wederzijdse schaarse kennis van Engels en Spaans was de sfeer opperbest en namen we ontroerd afscheid van elkaar.

Ter illustratie de foto in bijlage met de tekst die op de schouw hing .
(vrij vertaald door een caminovriend)

Ik zie je graag!
In dit huis
zijn we authentiek
vermaken we ons
zeggen we "alsjeblief"
en ook "dank je wel" en "het spijt me"
maken we fouten
wordt er dagelijks gelachen
geven we elkaar knuffels en kussen
vechten we voor onze dromen
zijn we gelukkig, en bovenal
houden we ENORM veel van elkaar

Ook in Salamanca kreeg ik een positief antwoord van mijn host. Ook mijn relaas hierover aan het thuisfront. "Vandaag 28/3 ben ik op 2 etappes van Salamanca. Ik kan er 2 nachten verblijven bij een servasgastgezin . Ik kijk er naar uit om Salamanca te bezoeken, wat te rusten en onder dak te zijn in een Spaans gezin.

Mijn vorige brief eindigde toen Salamanca in het zicht kwam. Salamanca, de gouden stad! Zo genoemd omwille van de kleur van de bouwstenen waarmee de vele gebouwen in de stad zijn opgetrokken. Is het omdat ik zoveel dagen in volle natuur stap dat de pracht van de culturele steden op mijn camino zo'n indruk maken? Granada, Cordoba, Cáceres en Salamanca bezocht ik reeds vele jaren geleden. Maar nu ben ik meer onder de indruk. En nu werd ik in Salamanca verwacht door een servaslid. Even geen herbergen of hostels maar een onderdak bij een Spaanse familie."

Een jonge medepelgrim, Greta uit Duitsland, een wereldse jonge dame van 25 jaar had interesse om met mij mee te gaan.

Mij leek dat een ideale gelegenheid om kennis te maken met servas. Natuurlijk legde ik dit vrijblijvend voor aan mijn gastvrouw. Ook zij vond dit geen probleem. Uiteindelijk besloot Greta haar tocht toch verder zetten en ging ik alleen.

De vader van mijn Servasgastvrouw lag met een hartinfarct in het ziekenhuis en zij en haar zus waakten beurtelings bij hem. Maar ik moest toch komen logeren. Ze contacteerde een ander Servaslid die toevallig ook in de stad was om mij op te vangen. Na mijn tocht van 23 km kreeg ik die namiddag nog een rondleiding in de stad. Mijn voorstel aan mijn gastvrouw om ergens anders te gaan logeren werd afgewimpeld. Nee, ik kreeg een sleutel en ik kon de volgende dag op eigen houtje de stad bezoeken. Gelijk kreeg ik de invitatie om om 14.30 samen bij haar 96 jarige moeder te gaan lunchen. Mijn kennis van de Spaanse taal is beperkt maar dit bleek toch geen probleem te zijn om een paar uren gezellig samen te zijn met haar moeder en dochter.

's Avonds praatte ik nog lang met Pilar en ik denk dat we beiden het gevoel hadden dat hoe kort het ook was dat het een intens contact was.

Voedsel om mijn tocht verder te zetten.

Einde mijn verhaal. Door pijn aan mijn rechter onderbeen heb ik mijn camino moeten beëindigen na 1100km. Ik til daar niet zwaar aan. Ik heb 2 maand volop genoten van natuur, cultuur, de mensen die ik ontmoette onderweg en mijn verblijf bij Miguel en Maria, Pilar, moeder en dochter en mijn rondleiding door Roza in Salamanca.

Dank Servas! In deze oorlogstijd ben je zo belangrijk!

Chris De Coninck